

GJALLARHORNET

Utges av Svenska Arkeologiska
Samfundet

Årgång 32. Nr. 3. 2012

På menyn!

Som brukligt innehåller även detta nummer av Gjallarhornet en delikat blandning av intressanta reflektioner över arkeologiska teman och annan matnyttig information. Numret inleds med en personlig presentation av vår nya styrelseordförande signerad henne själv, Anita Synnestvedt. På menyn står även en recension av Evert Baudous biografi över Oscar Montelius och färsk information om ett seminarium om aktuell forskning kring yngre järnålder i Stockholms län.

När seminariet om regalskeppet Kronan ska hållas i Kalmar och hur du kan göra skillnad genom att anmäla dig till stiftelsen Kulturarvs utan gränser eller rent av få pengar ur någon av Svenska fornminnesföreningens stipendier kan du också läsa om i detta nummer.

Till sist, Gjallarhornet blir vad vi tillsammans gör den till, skicka därför gärna in dina egna reflektioner och information över sådant som du tycker att andra bör ta del av!

Ola Wolfhechel Jensen

ola.jensen@raa.se

Ett litet vykort från en nytillträdd ordförande

Telefonsamtalet med förfrågan från valberedningen om att ställa upp som ordförandekandidat för Svenska Arkeologiska Samfundet kom som en total överraskning. Min första tanke var att jag känner väldigt få av ledamöterna i samfundet och följaktligen är ni få som känner mig. Varför ska jag tacka ja till det här uppdraget, tänkte jag. Men jag funderade ett tag och tänkte om lite, det kanske är bra att jag inte känner de flesta av er och det är kanske bra att ni också får bekanta er med någon okänd.

Jag kommer ursprungligen från Norge och det är tydligen också första gången i Samfundets historia som en ”icke svensk” innehar ordförandeposten. Jag har visserligen fortfarande kvar mitt norska medborgarskap, men har bott i Sverige sedan 1978. Jag flyttade hit med tanken om att studera konstvetenskap. Det blev inte så långvarigt, en kurskamrat ändrade den planen och vi har nu varit gifta sedan 1979. Tre barn kom i rask takt och de akademiska studierna lades därmed på hyllan till förmån för diverse konstskolor. Jag utbildade mig också till fritidsledare och kom att jobba ganska många år inom kommunal verksamhet i Göteborg samtidigt som jag också hade en konstnärlig och pedagogisk firma. Vid 43 års ålder insåg jag att nu var sista chansen att få studielån och därmed kunna läsa vidare. Jag sade därför upp mig från mitt jobb och satsade på att utbilda mig till arkeolog. Vad som efter ett tag skulle stå klart för mig var att det kanske var lite i senaste laget i livet att göra karriär inom uppdragsarkeologin. Men jag upptäckte därmed också att arkeologi kan vara väldigt många olika saker. För mig har arkeologi kommit att handla mycket om pedagogik, kommunikation med övriga samhället, kulturarvsdiskussioner och undervisning på högskolan.

Jag kan tycka att det är en förlust att jag inte hunnit få någon större fälterfarenhet. Men hur ska jag kunna kompensera för detta? Jag har istället försökt att använda mig av de erfarenheter jag hade med mig innan jag kom in i den arkeologiska världen. Dessa erfarenheter gör kanske att jag därmed också kan tillföra nya perspektiv och annorlunda sätt att tänka kring arkeologi. I min avhandling *Fornlämningsplatsen – Kärleksaffär eller trist historia* som jag disputerade med i december 2008 tar jag bl a upp frågan om hur vi ska använda våra fornlämningar, hur vi kan iscensätta kulturmiljön och hur arkeologin kan kommunicera med samhället i övrigt och vara av betydelse för såväl barn som vuxna. I dag arbetar jag som lektor vid Institutionen för Historiska studier vid Göteborgs universitet där jag främst undervisar på grundutbildningen i arkeologi. 30 % av min tjänst har jag vid Institutionen för pedagogik där jag har kursansvar för högskolepedagogik för personal vid humanistiska

fakulteten. Jag har ett par forskningsprojekt som handlar om frågan om bildning i utbildningen och om iscensättning av fornlämningsplatser.

Vad är så mina visioner om Svenska Arkeologiska Samfundet? Jag går tillbaks och läser gamla nummer av Gjallarhornet för att se vad som diskuterats under de senaste åren och jag fastnar i nummer 2-3 2006 under titeln *Svenska Arkeologiska Samfundet – för arkeologin eller arkeologen?* där Tore Artelius och Elisabeth Rudebeck diskuterar Samfundets roll och framtid. I inlägget lyfts frågan om vilken roll Samfundet ska ha och jag känner igen argument och diskussioner som styrelsen också i dagsläget brottas med. Är vi för osynliga och i så fall hur kan vi bli mer synliga, hur ska vi få nya ledamöter, ska Samfundet ha rollen av att vara mer som fack/ bransch organisation eller ska vi satsa på att vara pådrivande i debatten kring kulturarvsfrågor och arkeologi.

Samfundet ska upprätthålla gamla traditioner, men samtidigt vara en del av en samtid där det mesta går fortare och fortare och där informationsflödet är enormt. Att nå ut till arkeologer som är nyutbildade är därför en stor utmaning och just nu pågår arbetet med att uppdatera och aktivera hemsidan. I styrelsen diskuterar vi också hur vi skulle kunna vara aktiva i sociala medier och på så sätt kanske också bli mer synliga i debatten för en yngre generation som kan vara intresserade av att delta i Samfundet på olika sätt. Med hjälp av en mycket kompetent och bred (såväl geografisk som kunskapsmässig) styrelse tror jag vi kommer ha en spännande tid framför oss.

Under våren 2013 kommer nästa Arkeologmöte att arrangeras i Göteborg och förhoppningsvis kommer jag då få möjlighet att träffa många av er och då också kunna diskutera vilka utmaningar som Svenska Arkeologiska Samfundet står inför. Temat för mötet kommer att vara *Arkeologiska utmaningar i teori och praktik* och vi återkommer i nästa Gjallarhornet med mer information om arkeologimötet 2013. I dagarna arbetar också styrelsen med att ge remissvar till Kulturdepartementet ang. kulturmiljöutredningens betänkande *Kulturmiljöarbete i en ny tid (SOU 2012:37)*. Det finns därför i dagsläget en mängd utmaningar för Samfundet att ta sig an och jag hoppas under min tid som ordförande att Svenska Arkeologiska Samfundet än mer kommer att utvecklas till ett levande, inspirerande och viktigt organ för svensk arkeologi.

Anita Synnestvedt

anita.synnestvedt@archaeology.gu.se

Yngre järnålder i Stockholms län – aktuell forskning

Det var rubriken på ett arkeologiskt seminarium som Stockholms läns arkeologisektion arrangerade 22 – 23 september i samarbete med Stockholms läns museum. Seminariet lockade ett 50-tal deltagare. Två tidigare seminarier har vi gemensamt haft – ett om *äldre järnålder* i länet för fyra år sedan och ett om *bronsålder* för två år sedan. Vid tidigare tillfällen har trevliga skrifter med föredragen publicerats – och det är avsikten även denna gång. Den första dagen hölls intressanta föredrag – den andra gjordes en utflykt i Runriket. Seminariet leddes utmärkt av länmuseichefen Peter Bratt!

Kort om föredragen på seminariet:

Torun Zachrisson berättade engagerat om fynd från *Stockholm före Stockholm*, som påvisar tidig bebyggelse, t ex ett nu försvunnet handtag till en ganska unik romersk kanna, påträffad i Strömmen, och ett svärd påträffat i trakten av Hötorget. Stockholm före Stockholm låg i skärningspunkten mellan olika intresseområden och var uppenbarligen en plats med särskild kvalitet.

Johan Runer talade kunnigt om *Brytens gård i Hjulsta*. Utgrävning har skett av Hjulsta bytomt. Under 900-talet anlades på en terrass en stor funktionsindeldad 30 m stor byggnad – ett status hus med en liten silverskatt med Ethelred-mynt. Hjulsta tolkas som en plats med en hjulkvarn vid vatten. Sådana kvarnar kan knytas till stormän och har ingått i ett storgods. På detta har bott en bryte – en träl som var förman på godset men innehade en hög social status. Hjulstas huvudgård låg antagligen i Bromsten.

Peter Bratt berättade spännande om *Rinkabyar och Karlabyar – gårdar för krigare?* Ortnamnen Rinkeby, Karleby, Svenneby och Tegneby antyder krigare under järnåldern. Källorna anger titlar på dessa krigare som t ex rinkar, karlar, huskarlar, sveinar och tegnar. 23 rinkabyar och 31 karlabyar finns i Sverige – främst koncentrerade till östra Mälardalen. Rinkebyarna är samlade i södra Uppland. Det är intressant att vapen i flera fall kan knytas till gravar – särskilt stora gravhögar - i karlabyar och rinkabyar. I Norden fanns utpräglade krigarsamhällen under yngre järnålder.

Kultplatsen *Lilla Ullevi* var temat för Mattias Bäcks intressanta inlägg. Lilla Ullevi ligger centralt i Bro socken och undersöktes hösten 2007 med märkliga fynd, som inte är normala på en boplats under yngre järnålder. En stor stenplattform tolkas som harg – en kultplats. Det var sannolikt en speciell mötesplats för bygdens människor. Bl a påträffades 65 amuletringar. Att det rör sig om en kultplats beror på anknytning till sten, en ojämförligt rik tillgång på rituella föremål, stolpar som inte kan vara från

byggnader, matoffer och att eldning skett på platsen. En stenhägnad avgränsade platsen.

Lena Holmquists intresseväckande föredrag *Birkas befästningsverk och hamn* handlade mycket om utgrävningar i befästningsverken, inte minst i området Garnisonen. Här på sluttningen mot sjön har påträffats en stor mängd vapen och inga kvinnliga föremål. *Krigarnas hus* var ett 19 m långt klassiskt treskeppigt hus med offerdeposition i stolphål, fynd av ringväv/lameller – de enda i sitt slag i Skandinavien - och bronsbeslag som kan ha suttit på en hjälm. Fynd av pilar av östlig typ kan tyda på anfall eller pilar tagna i krigskampanjer.

Mattias Pettersson och Roger Wikells välillustrerade föredrag *En hög på höjden* rörde en detaljerad fältundersökning av en skadad storhög i Tyresta i projektet *Vikingar i Tyresta*. Syftet var att se om högen på toppen av en kulle var en s k ”grundargrav” på högggravfältet, där storhögen låg tillsammans med tre treuddar. Konstruktionen kunde klarläggas och många intressanta fynd frilades, bl a tärning, spelbrickor, kamfragment, sländtrissa, textilfragment i kypert och tuskaft men även bränt bröd och bränd gröt fanns bland de många fynden. Brända ben av människa, häst, hund, får/get och klor av rovfågel liksom några av fynden talar för en statusbetonad begravning.

Foto av den grav på Broby bros gravgård där Estrid, Jarlabankes farmor, tros ha legat.

Lars Andersson talade initierat om *Mellan ättebacke och kyrkogård* - grävningarna i Broby bros kristna skelettgravfält i Täby mellan 2007 och 2012. När bron i området byggdes om upptäcktes gravfältet 1995. Gravarna dateras från 1000-talet till början av 1100-talet. De kristna gravarna kan inte knytas till någon kyrkobyggnad. Kanske gravgården får ses som prototyp till en kyrkogård.

I en avslutande paneldebatt konstaterades bl a att flera föredrag berörde krigare, maktstrukturer, strategiska platser och gränslandskap. Vapen och oroliga tider – särskilt under 500-talet och 900-talet – diskuterades liksom kultplatserns roll. Slutsatsen drogs att det finns sannolikt många fler kultplatser än vad som idag är kända.

Andra dagen gjordes en trevlig utflykt i Runriket med läns museets Lars Andersson som kunnig guide och till Täby kyrka för att se målningar av Albertus Pictor. Flera av de intressanta runstenarna visades – men kanske mest intressant var gravgården vid Broby bro, där de utgrävda skelettgravarna var utmärkta med Läns museets vepor – stora foton av skeletten som påträffats. Här visades Estrids möjliga grav. Estrid var den berömde Jarlabankes farmor. I läns museets utställning 2010 fanns en modell av Estrids huvud – en verkligen levandegjord bild av henne. På utställningen visades även skelettet. Att skeletten bevarats väl i gravgården beror på att jorden består av lera, som förhindrat förmultning.

Båda dagarna var synnerligen lyckade och uppskattade av deltagarna. I arkeologisektionen värdesätter vi mycket det fina samarbetet vi har sedan flera år med Stockholms läns museum! Vi hoppas kunna fortsätta att tillsammans planera fler seminarier, som rör arkeologi i Stockholms län.

Nils Ringstedt, ordförande Stockholms läns hembygdsförbunds arkeologisektion

Nils.ringstedt@globalnet.net

Resursnätverk för utlandsuppdrag inom kulturmiljövård

Vill du arbeta inom kulturmiljövård i konflikt- och postkonfliktområden? Nu ges möjlighet att anmäla sitt intresse till stiftelsen Kulturarv utan Gränser. De är i färd med att bygga upp ett resursnätverk för personer med byggnadsvårds-, musei- och arkeologikompetens, som är intresserade av att delta konkret på fältet i olika länder. Att anmäla sig till resursnätverket via en webbaserad enkät kan man göra förutsättningslöst och det är kostnadsfritt.

Kulturarv utan Gränser är en svensk stiftelse som i över 15 år arbetat med återuppbyggnad av kulturarvet på Balkan.

Kulturarv utan Gränser söker hantverkare, arkitekter, projektledare, museipersoner, arkeologer, stadsplanerare etc. Bilden visar arbetet med återuppbyggnad av Gjirokastra, världsarvsstad i södra Albanien.

Foto Jonathan Eaton

Kontakta Lotta Bylander på Kulturarv utan Gränser 08-32 20 71,

lotta.bylander@chwb.org eller anmäl dig på www.chwb.org

Cultural Heritage without Borders

Sabbatsbergsvägen 6

S-113 21 Stockholm, Sweden

Länk till Kulturarv utan Gränser www.chwb.org

Enkätlänk: <https://www.surveymonkey.com/s/resursnatverk>

Recension av Oscar Montelius. Om tidens återkomst och kulturens vandringar

Evert Baudou, Oscar Montelius. Om tidens återkomst och kulturens vandringar. "Svenska lärde." Kungl. Vitterhets Historie och Antikvitets Akademien i samverkan med bokförlaget Atlantis. Stockholm 2012. 413 s. ISBN 978-91-7353-539-7.

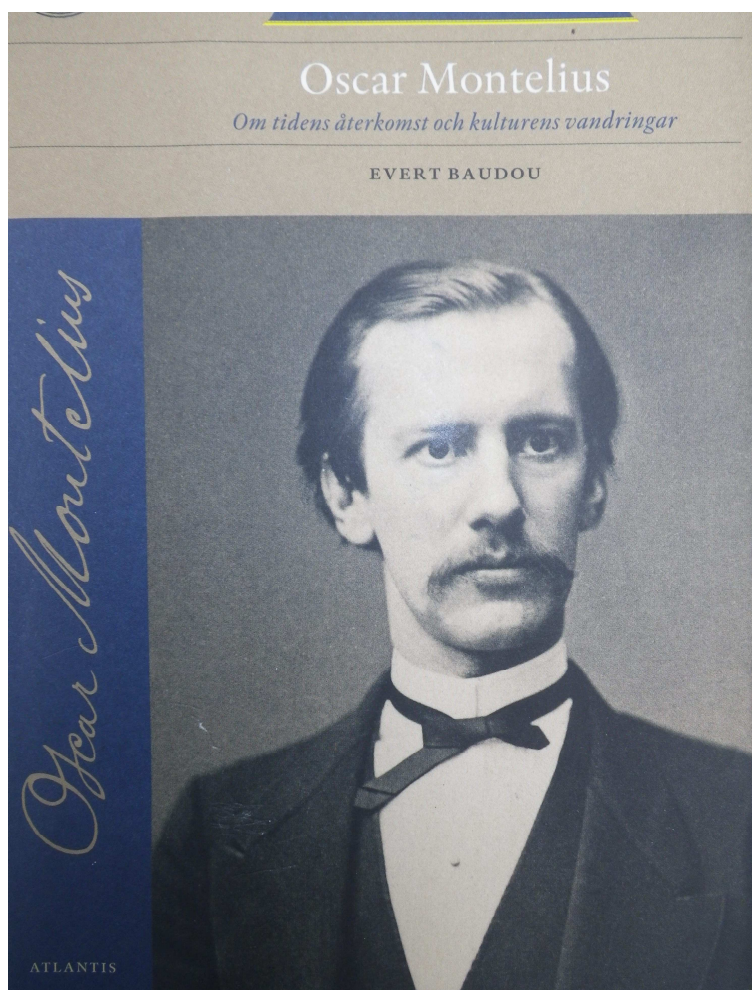
Professor emeritus Evert Baudou har skrivit en synnerligen läsvärd bok om arkeologen och riksantikvarien Oscar Montelius (1843-1921). Den baseras på studier av ett omfattande källmaterial i olika arkiv – inte minst Montelius arkiv och Montelius – Reuterskiölds arkiv i ATA – men även opublicerade manuskript och tryckta skrifter. Målet har enligt Baudou varit att skildra sambandet mellan Montelius personlighet och verk mot bakgrund av hans tids forskning, kultur och samhällsliv och förstå forskningsprocessen, där Montelius verkat. Det sker genom att följa Montelius liv i olika avsnitt som *Ungdomsåren 1843 – 61*, *Uppsalatiden 1861 -69*, *Arkeologins kulturhistoriska mål 1869 – 75*, *Den återfunna bronsåldern 1876 – 85*, *Forskning och samhällsfrågor 1886 – 1907* och *Riksantikvarien, politiken och forskningen 1907 – 21*.

Baudou har verkligen lyckats uppfylla uppsatta mål. Det är en faktsäckad bok som leder läsaren genom Montelius liv som student i Uppsala till akademisk avhandling, prisbelönad skrift 1871, hans succé 1873 med boken *Om lifvet i Sverige under bednatiden*, konkurrensen med Hans Hildebrand och svårigheter i tjänsten, den s.k. "typologistriden" med inriktning på bronsåldern, familjelivet och dess kriser, hans framgång som föreläsare, utlandsresorna, det omfattande föreningslivet och hans samhällsengagemang. I skriften nämns och kommenteras många av Montelius berömda skrifter. Litteraturförteckningen upptar sammanlagt 4 spalter med dessa. En bibliografi utgavs 1922 av G. Ekholm.

Riksantikvarien Bror Emil Hildebrand var Montelius mentor och vän under sin livstid. Bror Emil uppmuntrade och stödde Oscar under dennes studietid och tidiga karriär. Familjerna Montelius och Hildebrand umgicks. Läsaren får parallellt följa Oscar Montelius och Hans Hildebrands liv och utveckling. Motsättningar rådde mellan dem och Montelius fick vänta till 1907 med att efterträda Hans Hildebrand som riksantikvarie. Framför allt var det Hans Hildebrand som inte uppskattade Montelius.

Montelius blev tidigt engagerad i föreningslivet – särskilt i den 1869 bildade Svenska Fornminnesföreningen, som kallade honom till ledamot 1870. År 1874 blev han föreningens sekreterare – en post han innehade till 1908. Han var därefter föreningens ordförande till sin död 1921. Montelius var även redaktör för Fornminnes-

föreningens tidskrift, som han skötte mönstergillt till dess den ersattes av Vitterhetsakademiens *Fornvännen* 1906.

Evert Baudous bok Oscar Montelius. Om tidens återkomst och kulturens vandringar.

Läsaren får följa motsättningen mellan Fornminnesföreningen och Vitterhetsakademien vad gäller skydd och utforskning av forntida och medeltida lämningar. Föreningen ansåg att detta klarades bättre på provinsiell eller lokal nivå, medan riksantikvarien Bror Emil Hildebrand menade att verklig forskning bara kunde bedrivas från mycket stora samlingar. Montelius ansåg att utvidgning av centralmuseets samlingar var nödvändig för forskningen och för att sprida kunskap till de årligen 20 000 museibesökarna.

Baudou framhåller att vid sidan av Historiska Museet var Fornminnesföreningens möten och tidskriften Montelius nationella plattform. Det är därför förvånande att Baudou inte nämner att Fornminnesföreningen sedan 1947 utdelar en Montelius-

medalj med hans bild till förtjänta personer. Medaljen ”utdelas för framstående insatser på föreningens intresseområden, främst arkeologisk forskning, men även den yttre kulturminnesvården och museiväsendet”. Evert Baudou är en av de 26 forskare, som tilldelats medaljen. Det var år 2005. Med tanke på att Hildebrands liv också skildras i biografen och att även han var medlem av Svenska Fornminnesföreningen bör här nämnas att föreningen sedan 1934 utdelar ett penningpris – Hildebrandspriset – till förtjänta forskare. Hittills har 65 fått priset varav 13 kvinnor.

Föreningen fick också enligt Baudou betydelse för arkeologins utveckling i Sverige. Montelius var mycket flitig skribent i Svenska Fornminnesföreningens tidskrift.

Det är mycket intressant att i boken följa diskussionen om treperiodsystemet och om bronsålderskronologin. Tyska forskare var kritiska mot treperiodsystemet och angrep under 1870-talet hårt den nordiska synen. Montelius stred både för systemet och den kronologiska typologin. Tyska forskare hävdade att bruket av järn var äldre än bruket av brons därför att det var lättare att framställa järn än brons. Montelius svar var, framhåller Baudou, att ”frågan om järn eller brons var först som bruksmetall inte är en metallurgisk utan en historisk eller ännu mer en arkeologisk fråga”.

Hildebrand och Montelius hade olika uppfattningar i fråga om typologin. Medan Hildebrand använde typologin för relativ datering men framför allt för detaljerade studier av typernas släktskap och kulturhistoriska innebörd, var Montelius inriktad på kronologi och naturvetenskapliga samband. Också danske forskaren Sophus Müller var till en början starkt kritisk till Montelius typologisyn. Müller avvisade den kronologiska indelningen av bronsåldern och hävdade en geografisk delning istället. Det var emellertid Hildebrand, som i början av 1870-talet införde begreppen typologi och typologisk metod i fornforskningen. Sedermera blev det Montelius som blev den främste företrädaren för den typologiska förhistoriska forskningen. En stor del av biografen skildrar den typologiska ”striden” och de olika synsätten på metoden.

Montelius skrift 1885, *Om tidsbestämning inom bronsåldern med särskildt afseende på Skandinavien* blev emellertid en mycket stor framgång, kanske enligt Baudou den största i svensk arkeologisk forskning! När boken publicerats upphörde så småningom kritiken mot Montelius synsätt – även från Sophus Müller, som trots olika uppfattning alltid var Montelius vän. Som Baudou framhåller - ”Den nordiska bronsålderns indelning i sex perioder håller än idag, ett och ett kvarts sekel efter publiceringen”.

Också med Strindberg kom Montelius i konflikt genom en kritisk recension av Strindbergs skrift *Svenska folket*. Detta retade Strindberg, som i satiriska skrifter kritiserade Vitterhetsakademien och arkeologin, särskilt den typologiska metoden. Begreppet ”knappologi” blev, som Baudou skriver, ett ”bevingat ord”.

Läsaren får följa Montelius på sina omfattande bildningsresor till olika muséer i Europa, alltid med hustrun Agda vid sin sida. Hon fungerade som assistent och tecknare och blev med tiden synnerligen väl insatt i Montelius arbete. Äktenskapet var barnlöst, vilket möjliggjorde för Agda att följa med. Montelius deltog och föreläste på många arkeologiska kongresser i Europa och var en uppskattad föreläsare både där och hemma i Sverige. Kongressen i Budapest 1876 var enligt Baudou en av de viktigaste händelserna i Montelius vetenskapliga liv. Då stod han mitt i den europeiska arkeologin. Han blev, framhåller Baudou, en i gruppen av unga arkeologer som under några decennier kom att leda den förhistoriska forskningen i Europa, särskilt inom bronsåldern och den tidiga järnåldern.

Under slutet av 1800-talet och början av 1900-talet kom alltmer rasideologiska strömningar att prägla den akademiska debatten. Det kan vara skäl att här nämna Montelius uppfattning om germanernas betydelse. Av biografen framgår Montelius tilltro till den ”germanska rasens” framstående egenskaper. Han var under hela sitt liv en stor beundrare av Tyskland. Montelius deltog med föredrag i Folktyputställningen 1919 – en utställning av bilder av folktyper för att sprida kunskap om rasbiologins och rashygienens historia. Här var huvudpersonen rasbiologen Herman Lundberg, som sedan blev chef för ett statligt institut för rasbiologi. Baudou skriver att Montelius ”måste ha trott på rashygienens idéer”.

Det är en omfattande och detaljerad biografi. De olika avsnitten rörande Montelius levnadsbana är inte helt kronologiskt uppbyggda. Läsaren får finna sig i att det blir en del upprepningar av fakta och händelser och att hopp tillbaka i tiden görs.

Baudou understryker avslutningsvis i sin skrift att ”forskaren Oscar Montelius betydelse ligger i hans förmåga att se och lösa sin tids viktigaste arkeologiska problem. Han skapade kunskap som genererade nya idéer och ny kunskap [...]. Med Montelius forskning kom tiden tillbaka och de stora historiska sammanhangen visade kulturens vandringar”.

Det är bara att instämma och varmt rekommendera boken till läsning – en skrift som varje arkeolog med intresse för arkeologins historia bör ta del av!

Montelius ligger begravd på Norra Kyrkogården i Stockholm i ett märkligt och pampigt gravmonument – en stendös!

Nils Ringstedt

Nils.ringstedt@globalnet.net

Skeppet – Staden – Stormakten

Kalmar läns museum bjuder in till tvådagars temakonferens

21-22 november 2012

Under mer än trettio år har vraket av regalskeppet Kronan undersökts på Östersjöns botten öster om Öland. Konferensens syfte är dels att presentera kunskap som vunnits ur undersökningarna kopplade till stormaktstidens idéer och materiella kultur, dels att i ett jämförande perspektiv belysa stadens och skeppets samhällsformer under stormaktstiden. I konferensen medverkar historiker, arkeologer, osteologer, numismatiker och farmaceuter med bred erfarenhet av forskning kring konferensens tema, bl a.: Prof. Kenneth Jonsson, Stockholms universitet Prof. Björn Lindeke, Apotekarsocieteten Docent Jan Storå, Osteoarkeologiska forskningslaboratoriet FD Göran Tagesson, Riksantikvarieämbetet UV Öst.

Konferensen ingår i Linnéuniversitetets kurs ”Regalskeppet Kronan – nya forskningsresultat” (3 hp). Konferensen arrangeras i samarbete mellan Kalmar kommun, Länsstyrelsen Kalmar län och Linnéuniversitetet Kalmar och Växjö.

Plats: Kalmarsalens Glasveranda, Skeppsbrogatan 49, Kalmar

Tid: Konferensen börjar kl. 10.00 onsdag 21/11 och avslutas kl. 16.00 den 22/11.

Registrering: senast **15 oktober 2012** på info@kalmarlansmuseum.se

Konferensavgift: 300 kr (Kursdeltagare gratis).

Tillval: Lunch (x2) och fika (x4) 300:-. Festmiddag (onsdag kväll) 400:-

Vid frågor om konferensen: kontakta Lars Einarsson,
lars.einarsson@kalmarlansmuseum.se

Vid frågor om kursen: kontakta Cornelius Holtorf, cornelius.holtorf@lnu.se

SÖK ETT STIPENDIUM FRÅN SVENSKA FORNMINNESFÖRENINGEN

Du som önskar stöd för forskning på doktorand- eller högre nivå inom föreningens intresseområden, d.v.s. arkeologi och medeltidsforskning (historisk eller konstvetenskaplig) inklusive urkundsutgivning och numismatik kan nu söka ett stipendium ur föreningens fonder om högst 5000 kr. (Enskilt fondnamn anges ej).

Ansökan avseende 2013 års stipendier och skall obligatoriskt innehålla

- uppgift om Ditt personnummer samt postgiro- eller bankkonto-nummer. Utöver Din postadress är vi tacksamma om Du också meddelar din mailadress.
- kortfattad redogörelse beträffande forskningsuppgiftens art, målsättning och tänkta genomförande.
- uppgift om Du tidigare beviljats anslag ur någon av föreningens fonder och om medel för samma ändamål erhållits tidigare eller söks samtidigt från annan fond.
- uppgift om forskningsuppgiften ingår i doktorandarbete.

Ansökan skickas i ett exemplar till Svenska Fornminnesföreningens stipendie-sekreterare Jan Peder Lamm, Kostervägen 7, 181 35 Lidingö och skall vara föreningen tillhanda senast den 15 januari 2013. **Särskild blankett erfordras ej.**

Gjallarhornet

Deadline för nästa Gjallarhornet är den 30 november. Bidrag skickas till Ola Wolfhechel Jensen, helst med e-post: ola.jensen@raa.se

Alternativt: Ola Wolfhechel Jensen, Riksantikvarieämbetet, Box 5405, 114 84 Stockholm. Gjallarhornet distribueras numera endast via e-post som pdf. Alternativt kan den hämtas på Samfundets hemsida som för närvarande håller på att byggas om.

